

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 36/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „poškodený“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 36/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 10.05.2010 bola na OS Trnava doručená obžaloba OP Bánovce nad Bebravou sp. zn. Pv 457/09-55 na tam uvedené obvinené osoby, ktorej predchádzalo vyšetrovanie na OR PZ Šaľa sp. zn. ČVS: OÚV 291/01 od 11.10.2001 vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania pre trestný čin vydierania podľa § 235 odst. 1. ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 odst. 1, 2, 3 Trestného zákona, trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1,2,3 Trestného zákona a pre trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1,3 Trestného zákona, všetko spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, platného v čase skutku, lebo na základe zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že tieto trestné činy v dňoch 22.5. a 23.5.2001 boli spáchané tak, ako je uvedené v predmetom uznesení. Súdne konanie sa vedie pod sp. zn. 7 T 36/2010...

Uvedenými skutkami poškodený prišiel nielen o svoje majetkové práva v obchodnej spoločnosti KC Dierovňa s.r.o. so sídlom v Trnave v doposiaľ presne neustálenej hodnote (hodnota obchodného podielu podľa správy audítora z r. 2000 predstavovala výšku 180.126,80 eura (5.426.500,-Sk) ale aj o značnú finančnú hotovosť (valuty a SK spolu vo výške 117.543,75,-Sk (3.901,73 Euro)...

V priebehu prípravného konania poškodený viackrát žiadal zaistenie majetku obvinenej [REDAKOVANÉ], ktorá sa trestným činom vydierania a obmedzovania osobnej slobody poškodeného zmocnila jeho obchodného podielu vo výrobnobchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ].

Naposledy sa poškodený domáhal zaistenia majetku obvinenej návrhom zo dňa 28.4.2009, ktorý bol zo strany OP Bánovce nad Bebravou dňa 3.5.2009 zamietnutý z dôvodu, že údajne nehrozí zničenie alebo strata majetku spoločnosti. Voči zamietavému uzneseniu si poškodený podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, kde uviedol, že zistil, že obvinená ešte pred podaním sťažnosti predala majetok obchodnej spoločnosti tretej osobe. Napriek tomu, bolo v danom čase možné zaistiť majetok obvinenej, keďže tento bol prevedený na obchodnú spoločnosť jej detí.

Dozorujúci prokurátor, ktorý návrh zamietol, odstúpil sťažnosť poškodeného spolu s obžalobou na OS Trnava. Podľa ust. § 191 Tr. poriadku o sťažnosti poškodeného mal rozhodnúť sudca pre prípravné konanie súdu, ktorý je príslušný na konanie v prvom stupni, a to spravidla do piatich pracovných dní od predloženia veci súdu, resp. sudca, ktorému bola vec pridelená. O sťažnosti rozhodol sudca až na neverejnom zasadnutí dňa 14.11.2013 tak, že sťažnosť zamietol. Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti doručil obvinenému a jeho splnomocnencovi na pojednávaní dňa 19.11.2013. Sudca, ktorému bola trestná vec pridelená zostal vo veci nečinný viac ako tri a pol roka.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„V sťažnosti označené obdobie 3 a pol ročné obdobie nečinnosti OS Trnava vo veci vydania označeného rozhodnutia bez existencie akýchkoľvek zákonných dôvodov považuje sťažovateľ za zbytočné prietahy v konaní, ktoré možno vyhodnotiť ako neospravedliteľné a netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami nadobudli charakter odopretia spravodlivosti. Sťažovateľ je presvedčený, že k týmto zbytočným prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku nečinnosti označeného súdneho orgánu.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] PhD. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov priznané mu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neodôvodnenými prietahmi a

nevydaním rozhodnutia o sťažnosti voči zamietnutiu návrhu na zaistenie majetku poškodeného v stanovenej lehote v konaní na OS Trnava sp. zn. 7 T 36/2010 porušené bolo.

Okresnému súdu v Trnave sa prikazuje, aby v konaní 7 T 36/2010 konal bez zbytočných prietahov.

████████████████████ ako morálnu ujmu za dlhodobý stav právnej neistoty priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3.000 € (slovom tritisíc euro), ktoré sťažovateľovi vyplatí Okresný súd Trnava v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Okrem toho sa sťažovateľ domáha, aby mu ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Ústavný súd vychádzajúc zo sťažnosti konštatuje, že všetky argumenty v nej uvedené poukazujú na nečinnosť, resp. na neodôvodnené prieťahy spôsobené okresným súdom v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu dozorujúceho prokurátora z 3. mája 2010, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zaistenie nároku poškodeného.

Sťažovateľ v sťažnosti pritom sám uvádza, že o predmetnej sťažnosti okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí uznesením zo 14. novembra 2013.

Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 20. januára 2014, teda v čase, keď o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu dozorujúceho prokurátora z 3. mája 2010 okresný súd už právoplatne rozhodol, a teda k prieťahom v uvedenej súvislosti už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015